Augustinus, Aurelius: Opuscula
Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 11 Aug. 1491, 1491 Seite 261

ſupuenerat admonitꝰ fuerit tanq̄ ſibi di/
cerek qđ legebatur .vade vende oīa q̄ ha
bes ⁊ da paupibꝫ:⁊ habebis theſauꝝ i
celis:⁊ veni ſeq̄re me. ⁊ tali oracło ꝯfeſti
ad te eſſe cōuerſum. Itaq̄ꝫ concitus redij
ad eum locũ vbi ſedebat alipius. ibi enī
poſuerā codicē apoſtoli cū inde ſurrexe
ram. Arripui:aperui:⁊ legi in ſilētio ca/
pitulū quo primū coniecti ſunt ocłi mei
Non in comeſatōibus et ebrietatibus:
nō in cubilibus et impudicicijs :nō i cō
tentōe et emulatōe.ſed induite dominuꝫ
noſtrū ieſum chriſtū. ⁊ carnis ꝓuidentiā
ne feceritis in cōcupiſcētijs. Nec vltra
volui legere:nec opꝰ erat. Statim q̄ppe
cum fine huiꝰ ſce ſentētie quaſi luce ſe/
curitatis infuſa cordi meo:omnes dubi
tatōis tenebre diffugerunt. Tū interie/
cto aut digito aut neſcio quo alio ſigno
codicē clauſi. ⁊ tranquillo iā vultu indi
caui alipio. At ille quid ī ſe agerek qđ e/
go neſciebam ſic indicauit. Petit videre
q̄d legiſſem. Oſtēdi:⁊ attendit etiā vltra
q̄ꝫ ego legeraꝫ:⁊ ignorabā q̄d ſequerek.
Sequebak vero. Infirmū autē in fide
recipite. Quod ille ad ſe retulit: mihiq̄ꝫ
aperuit. Sed tali admonitōe firmatꝰ ē.
placitoq̄ꝫ ac ꝓpoſito bono et cōgruētiſ/
ſimo ſuis moribꝫ quibꝫ a me in meliꝰ iā
olim valde lōgeq̄ꝫ diſtabat: ſine vlla tur
bulēta cunctatōe coniūctus eſt. Inde ad
matrē ingredimur: indicamus: gaudet.
narramꝰ queādmodū geſtū ſit. Exultat
⁊ triūphat ⁊ benedicebat tibi q̄ potens
es vltra q̄ꝫ petimus aut intelligimꝰ face
re. quia tanto ampliꝰ ſibi a te cōceſſuꝫ đ
me videbat: q̄ꝫ petere ſolebat miſerabili
bus eiꝰ flebilibuſq̄ꝫ gemitibꝫ. Cōuerti/
ſti enī ita me ad te. vt nec vxorē quererē:
nec aliquā ſpem ſeculi huiꝰ: ſtans in ea
regula fidei in qua me ante tot annos ei
reuelaueras. Et cōuertiſti luctum eiꝰ in
gaudiū multo vberiꝰ q̄ꝫ voluerat:⁊ mul
to charius atq̄ꝫ caſtius q̄ꝫ de nepotibus
carnis mee requirebat.

Explicit liber octauus

Incipit nonus

Domine ego
ſeruus tuꝰ ego ſeruꝰ tuꝰ:
⁊ filiꝰ ancille tue. Dirupi
ſti vīcula mea: tibi ſacrifi
cabo hoſtiā laudis. Lau
det te cor meum et lingua mea . ⁊ omnia
oſſa mea dicāt. dn̄e quis ſimilis tibi: di/
cant et reſpōde mihi: ⁊ dic aīe mee. ſalus
tua ego ſū. Quis ego: ⁊ q̄lis ego: Quid
nō mali ego: aut facta mea. aut ſi non fa
cta dicta mea. aut ſi nō dicta voluntas
mea fuit: Tu aūt dn̄e bonus ⁊ miſericors.
⁊ dextera tua reſpiciēs ꝓfunditatē mor/
tis mee: ⁊ a fundo cordis mei exhauriēs
abyſſum corruptōis. Et hoc erat totuꝫ
nolle qđ volebas: ⁊ velle quod nolebas
Sed vbi erat tā annoſo tēpore. ⁊ đ quo
imo altoq̄ꝫ ſecreto euocatū eſt in momen
to liberꝝ arbitriū meū: q̄ ſubderē ceruicē
leni iugo tuo: et hūeros leui ſarcine tue
chriſte ieſu adiutor meꝰ ⁊ redēptor meꝰ:
Quā ſuaue mihi ſubito factū eſt carere
ſuauitatibꝫ nugaꝝ. ⁊ q̄s amittere metus
fuerat: iā dimittere gaudiū erat. Eijcie/
bas enī eas a me vera tu ⁊ ſūma ſuauitas.
eijciebas ⁊ ītrabas ꝓ eis om̄i voluptate
dulcior: ſꝫ nō carni ⁊ ſanguini. om̄i luce
clarior: ſꝫ omni ſecreto interior: om̄i ho
nore ſublimior :ſed non ſublimibꝫ in ſe.
Jam liber erat animꝰ meus a curis mor
dacibꝫ ambiēdi ⁊ acq̄rendi et volutandi
atq̄ꝫ ſcalpēdi ſcabiē libidinū. ⁊ garriebā
tibi claritati mee ⁊ diuitijs meis ⁊ ſalu/
ti mee dn̄o deo meo. Et placuit mihi in
conſpectu tuo nō tumultuoſe abripere: ſꝫ
leniter ſubtrahere miſteriuꝫ lingue mee
nundinis loquacitatis :ne vlteriꝰ pueri
meditātes: nō legē tuā: nō pacē tuā: ſꝫ i/
ſanias mēdaces ⁊ bella forēſia mercarēk
ex ore meo arma furori ſuo. Et opportu
ne iā pauciſſimi dies ſuperāt ad vīdemi
ales ferias: ⁊ ſtatui tolerare illos vt ſolē/
niter abſcederē: ⁊ redēptꝰ a te iā nō redi/
rē venalis. ⁊onſiliū ġ noſtrꝝ erat coram
te. corā hoībꝫ aūt niſi nr̄is n̄ erat. Et cō/
uenerat int̄ nos ne paſſim cuiq̄ꝫ effunde/
rek. q̄ꝫq̄ꝫ tu nob a ꝯualle ploratōis aſcen
dentibꝫ ⁊ cātātibꝫ canticū ġduū dederas

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-299/0261
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG